

Ruslands eroblingskrig mod Ukraine vil have varige dysfunktionelle og nedbrydende konsekvenser for hele verden og dens sikkerhed

Af Preben Melander *)

I 2008 angreb Putins Rusland sine frie naboer i en lynkrig. Først blev Georgien og Moldavien angrebet. Så blev Ukraine syd og øst samt Krim-halvøen i 2014 besat af Rusland. Og sidst blev hele Ukraine invaderet fra 2022 i en såkaldt "special operation". Det er blevet den værste konflikt i Europa siden 2. verdenskrig, en langvarig og brutal eroblingskrig med brug af altødelæggende våben, store tab af menneskeliv, alvorlige russiske krigsforbrydelser, bombing af ukrainske byer og ødelæggelser af infrastruktur, - en krig, hvor alle illegitime midler sættes ind, fordi modstanderne har et gensidigt nedarvet had til hinanden. Krigen vil på alle måder splitte Verdenssamfundet i de næste mange år.

Det startede som en lokal krig, som efterhånden har eskaleret, og hvor vi nu balancerer på randen af en verdenskrig mellem de frie demokratiske lande i vest og de autokratiske diktaturer i øst. Vi oplever en krig, der har udviklet sig til at være en krig mellem Rusland og Nato, hvor Ukraine hidtil har formået at bevare sin selvstændighed, takket være sin modige præsident Zelenskyj, et motiveret og standhaftigt folk, samt en betydelig hjælp fra Vesten i form af våben, udstyr, træning og penge. Rusland med Putin som præsident startede angrebet mod sine frie naboer for at skabe sig et nyt russisk imperium efter Sovjetunionens opløsning. Et nedkæmpet og afmilitariseret Ukraine skulle ifølge Putins strategi udgøre en buffer for Rusland over mod Vesten.

*) Preben Melander er professor emeritus ved CBS.

1. Men krigen har fået et andet forløb, end Putin havde regnet med

Ukraine har udvist en langt større modstandskraft, end Putin havde forventet. Og Vesten har stået tættere sammen, og Nato har på kort tid øget sin militære styrke og skabt en politisk sammenhængskraft langt større, end Putin havde kalkuleret med. Vesten har iværksat omfattende økonomiske og politiske sanktioner mod Rusland, hvilket har svækket Putins militære kampkraft. Det russiske forsvar har samtidigt udvist en markant militær organisatorisk og ledelsesmæssig svaghed, som har overrasket de fleste analytikere.

En kompetent russisk militærforsker har i efteråret 2023 anonymt tilkendegivet, at Ruslands mål med krigen nu er blevet totalt ændret i forhold til starten. Putin har opgivet sine imperiale mål og satser fremover på at opnå en våbenhvile med Vesten, dog kun på betingelse af, at han kan fastholde sine erobringer i Øst- og Syd Ukraine samt på Krim-halvøen. Putin er klar over, at Ukraine takket være Vestens støtte nu har en militærteknologisk overlegenhed, og at han derfor ikke kan vinde krigen. Men takket være sin særlige nedarvede militære vedholdenhed fortsætter han krigen trods voksende store tab af soldater og nedslidning af sine folk og sit materiel. Rusland mangler våben og ammunition, og Putin har indset, at Rusland i de kommende måneder vil miste yderligere dominans i luftkrigen over Ukraine, efter at Vesten har lovet at donere bl.a. moderne kampfly til Ukraine. Nu kæmper han blot videre for at bevare sin fastlåste position, indtil Vesten og USA bliver trætte af at finansiere en udmattelseskrig i det uendelige. De store menneskelige tab og lidelser er for Putin uendeligt ligegyldige.

2. Ruslands befolkning er ved at være trætte af krigen

Et andet aspekt i Putins overvejelser er, at der er en tiltagende træthed og modstand mod krigen i store dele af Ruslands befolkning, selvom den ikke er officielt anerkendt. Der skal næste år være valg til præsidentposten i Rusland, og Putin vil gerne fremstå som sejrherre i krigen, inden valget finder sted. Derfor vil en nedfrysning af krigen blive brugt i den russiske propaganda som et sejrstrofæ af toppen i Kreml. Så nu bruger Putin alle kræfter på at fastholde status quo på slagmarken. F.eks. prøver han at skaffe sig flere våben udefra, såsom luftværnsraketter fra Nordkoreas store våbenlagre. Verdens to mest udsældte nulevende krigsforbrydere, russiske Putin og den Nordkoreanske diktator Kim Jong-Un, mødtes således i september 2023 for at indgå et samarbejde i kampen mod Vesten. Der har været stor tavshed om mødets udfald, for hverken Putin eller Kim-Jong-Un er interesseret i at blive hængt ud i Verdenspressen som krigsforbrydere, mere end de er i forvejen. Men mødet mellem de to siger noget om, hvor presset Putin er for at finde nye "venner" og skaffe sig flere våben for at holde krigen i gang. Den, der kan holde længst ud under pres, klarer sig også bedst som krigsmager, i hvert fald på den korte bane.

3. Men kriminelle glemmer ofte at medregne de langsigtede konsekvenser

Adolf Hitler vil jo givetvis bevare sit blakkede eftermæle som krigsforbryder til evig tid. Og Rusland vil blot øge sit historiske image som brutal paria-stat set med Verdenssamfundets fredsbevarende øjne. Det russiske folk kommer på sigt til at betale en høj pris for Putins magtbegær og krigsvanvid. Men det tager diktatorer nok ikke bestik af, før at det er for sent. For dem er det vigtigt at kæmpe, så længe at de kan øge deres magt og chancen for at sikre deres eget eftermæle, koste hvad det vil.